

РЕШЕНИЕ

№ 2824

гр. С, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г.СТ.Т.

при участието на секретаря СВ.В.ОГН.
като разгледа докладваното от Г.СТ.Т. Гражданско дело № 20211110159858
по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК.

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД от ищеца „Т.С.“ ЕАД срещу ответниците Л. Я. Б. и В. Я. Б. действаща лично и със съгласието на майка ѝ Р. Н. З..

Ищецът „Т.С.“ ЕАД иска осъждане на:

Л. Я. Б., ЕГН *****, да заплати на ищеца сумата от 1172,32 лева - главница за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот находящ се в гр. С, О „О“, ул. „А.К“ № 37, ет. 5 (жилищен), ателие 13, аб. № *****, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда – 19.10.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, 181,97 лева – мораторна лихва върху главницата за периода от 15.09.2019 г. до 29.09.2021 г., 19,54 лева - стойността на услуга „дялово разпределение“ за периода от м.09.2018 г. до м.04.2020 г. ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда – 19.10.2021 г. до окончателното изплащане на вземането и 4,24 лева – мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.10.2018 г. до 29.09.2021 г. и

В. Я. Б., ЕГН *****, действаща лично и със съгласието на майка Р. Н. З., да заплати на ищеца сумата от 1172,32 лева - главница за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот находящ се в гр. С, О „О“, ул. „А.К“ № 37, ет. 5 (жилищен), ателие 13, аб. № *****, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда – 19.10.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, 181,97 лева – мораторна лихва върху главницата за периода от 15.09.2019 г. до 29.09.2021 г., 19,54 лева - стойността на услуга „дялово разпределение“ за периода от м.09.2018 г. до м.04.2020 г. ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата

молба в съда – 19.10.2021 г. до окончателното изплащане на вземането и 4,24 лева – мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.10.2018 г. до 29.09.2021 г.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с отвтениците въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия от 2016 г., чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане, защото ответниците имат качеството на потребител на ТЕ, тъй като са собственици на топлоснабден имот, който са придобили по наследство от Я. Л. Б.. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия, като купувачът не е престира на срещно – не е заплатил дължимата цена. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена съответно в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е доставена енергията, като изпада в забава след изтичане на срока за плащане на сметките. Сочи, че потребителят дължи и плащане на услугата „дялово разпределение“, за стойността на която е издавана фактура със срок на плащане, поради което ответната страна е в забава. Претендира разноски.

В срока за отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК такъв е постъпил от ответниците чрез назначения особен представител адв. А. П., в който оспорва предявените искове. Твърди, че са нарушение изискванията при издаване на фактурите и се позовава на чл. 24 от ЗБНБ. Сочи, че топлинна енергия не е реално потребена, а е фактурирано само сума за сградна инсталация. Оспорва, че ответниците имат качеството на купувач по договор за продажба на топлинна енергия. Оспорва, че е извършвана услуга дялово разпределение, както и че стойността на същата не се дължи. Позицията се на неправомерно на чл. 70, ал. 6 от НАредбата № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването. Възразява, че не са изпаднали в забава. Възразява за изтекла погасителна давност. Прави искане претенцията да бъде отхвърлена. Възразява за прекомерност на разноските на ищеца.

Съдът, след като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По предявените осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца при условията на пълно и главно доказване е да установи, че ответникът по иска, е потребител на топлинна енергия на посоченото основание, че сградата, където е имотът му е топлофицирана, монтиран е топломер, преминал метрологична проверка, че дяловото разпределение на отчетеното количество доставена топлинна енергия е извършено законосъобразно, което включва установяване на извършваните отчети на ТЕ и изчисляване на стойностите на различните компоненти, съставляващи цената на доставената топлинна енергия, размера на търсената главница, както и изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава. В тежест на ищеца, с оглед наведените твърдения, от които произтича качеството на потребители на ТЕ на ответниците, е да установи факта на приемане на наследството от ответниците направо или по опис.

В тежест на ответниците и при доказване на горните факти е да докажат

положителния факт на погасяване на дълга.

По възражението за давност в тежест на ищеца е да установи настъпването на обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давността по чл. 115 ЗЗД и чл. 116 ЗЗД.

Между страните са отделени като безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: 1/ към правоотношението са приложими ОУ на ищеца за 2016 г., на които се позовава в исковата молба, които са публикувани в описаното в исковата молба печатно издание на посочената дата; 2/ изготвяне на фактурите и тяхното оповестяване по реда, предвиден в ОУ; 3/ имотът е бил собствен на Я. Л. Б.; 4/ приемането на наследството на починалия страна на неговите наследници; 5/ имотът е топлофициран и за него е извършвана услугата дялово разпределение за процесния период;

Съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) "Битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Според чл. 153, ал. 1 ЗЕ (редакция след 17.07.2012 г.) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3 ЗЕ.

Съгласно задължителните разяснения на ТР № 2/17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. по описа на ОСГК, ВКС, предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобренията от ДКЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие.

С оглед на изложеното, собственикът или титуляр на вещно право на ползване в имот, под режим на етажна собственост, по презумпция на закона се смята потребител и на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия.

Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия.

В случая от приетия по делото Договор за замяна на недвижим имот № 10, том III, рег. № 10160, дело № 360 от 2009 г., се установява, че на 24.07.2009 г. Я. Л. Б. е придобил следния недвижим имот: ателие № 13, находящо се на пети жилищен етаж /първо подпокривно ниво/ в жилищна сграда, находяща се в гр. С, район „О“, ул. „А.К“ 37.

С оглед разясненията на посоченото тълкувателно решение съдът приема, че именно Я. Л. Б. в качеството си на собственик на имота през процесния период е клиент на топлинна енергия за битови нужди по аргумент на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ и има задължение да заплаща стойността на доставената от ищеца топлинна енергия в имота за исковия период, доколкото по делото не се твърди и не се установява правото на собственост,

възникнало в полза на Б. да е било прехвърлено през процесния период или да е било учредено вещно право на ползване в полза на друго лице, или сключен изричен писмен договор между "Топлофикация С" ЕАД и трето за спора лице.

Както се посочи, в разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ е уреден презумптивният неформален договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди при общи условия, възникващ по силата на закона с оглед притежавано от потребителя право на собственост или вещно право на ползване. Нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители (клиенти) на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносното предприятие и потребителя (клиента), по силата на закона - чл. 150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, включително и относно приемането на Общите условия, в който смисъл е и съдебната практика - решение № 35/21.02.2014 г. по гр. д. № 3184/2013 г. по описа на ВКС, III г. о., както и сключването на писмен договор с топлофикационното предприятие.

С оглед тази нормативна уредба съдът приема, че между ищеца и Я. Б. за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № 0У-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник "Монитор" от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г., които са представени по делото, което правоотношение е възникнало по силата на закона предвид качеството на Я. Б. на собственик на имота през исковия период, поради което именно той е задължено лице за заплащането на стойността на доставяната до жилището топлинна енергия при доказана реална доставка на същата.

Съгласно чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл. 139 - чл. 148) и в Наредбата за топлоснабдяването.

В разпоредбата на чл. 156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

От събраните по делото доказателства се установява, че сградата, в която се намира процесният имот е топлоснабдена.

Установява се, че на проведено на 07.04.2005 г. общо събрание на етажните собственици е взето решение да бъде сключен договор за извършване на

услугата дялово разпределение с "Техем Сървисис" ЕООД, какъвто е представен по делото – договор от 2005 г. с нечетлив номер /л. 13/, както и че през исковия период "Техем Сървисис" ЕООД е осъществявало дяловото разпределение на топлинната енергия в сградата в режим на етажна собственост, в която се намира процесният апартамент и е съставяло изравнителните сметки след края на всеки отоплителен сезон, в която връзка са приети индивидуални справки за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2019 г., 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г., както и документи за годишен отчет на имервателните уреди.

Относно количеството и цената на топлинната енергия е изслушано и прието заключение на съдебно – техническа експертиза (СТЕ), неоспорено от страните, което съдът кредитира като компетентно изготвено и в пълнота отговарящо на поставените задачи.

От заключението настоящата инстанция приема, че за процесния период количеството топлинна енергия за абонатната станция, обслужваща процесната сграда, в която се намира топлоснабденият имот, е измервано и отчитано от общ топломер. Технологичните разходи в абонатната станция са отчислявани от доставената в абонатната станция топлинна енергия и са били за сметка на ищеца. Дяловото разпределение е осъществявано от "Техем Сървисис" ЕООД. За процесния период за имота е начислена топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация. В имота е имало две отоплителни тела, с монтирани разпределители на ТЕ, и един водомер за топла вода. За имота е начислен разход на ТЕ за отопление от сградна инсталация на база пълен отопляем обем. За имота е изчислена и начислена ТЕ за подгриване на вода за БГВ на база 1 брой потребител през сезон 2018/2019 г. и по реален отчет през сезон 2019/2020 г. За периода 2018/2019 г. не у бил осигурен достъп за отчет на уредите.

След извършеното изравняване вещото лице е посочило, че стойността на ТЕ за процесния период възлиза на 2284,75 лв. Вещото лице е подчертало, че тази сума не включва предишни неплатени и просрочени суми извън периода, както и лихви по тях. Ищецът при начисляване на сумите по фактури е прилагал одобрените цени на ТЕ, действащи през процесния период. Посочено е, че общият топломер е преминавал метрологична проверка на 12.06.2018 г., като не са констатирани отклонения, а на 22.10.2020 г. е подменен с нов.

От заключението на съдебно – счетоводната експертиза (ССЧЕ), неоспорена от страните, която съдът кредитира като компетентно изготвена и неопровергана от други доказателства по делото, се установява, че няма данни за извършени плащания на сумите, предмет на процеса.

Настоящият съдебен състав приема, че от СТЕ се доказва, че през исковия период до имота е доставяна топлинна енергия на стойност 2284,75 лв. Обстоятелството дали собственикът на имота живее в него е ирелевантно за основателността на исковете.

Не е налице нарушение на чл. 9 и чл. 10 от Директива за енергийната ефективност № 2012/27 на ЕС, тъй като фактурирането е въз основа на действителното потребление и отчитане на доставената топлинна енергия, а не е налице изчисляване "на база", както посочва ответницата. Освен това,

претендираните от ищеца вземания за главница представляват сума за топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, която съгласно [чл. 153, ал. 6 ЗЕ](#) е дължима от всички клиенти в сграда - етажна собственост, дори които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си. Те остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, в този смисъл и разясненията на [ТР № 2/17.05.2018 г.](#) по тълк. д. № 2/2017 г. по описа на ОСГК, ВКС, според които титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата. От СТЕ се установява, че изчислението на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация е законосъобразно.

В заключението на СТЕ е посочено, че стойностите на топлинната енергия са изчислени на база действащите цени, както и че изчисленията са направени при спазване на нормативната уредба. Вещото лице е работило не само по представените от ищеца доказателства, но и въз основа на допълнително изискани от топлофикационния район и от фирмата, извършваща услугата дялово разпределение на топлинна енергия, като няма данни, които да внасят съмнение в извода на експерта. Установено е, че общият топломер е преминавал периодични проверки и не са констатирани отклонения, т. е. съдът приема, че същият е бил годно измервателно средство на постъпилата в абонатната станция топлинна енергия. Ето защо съдът приема иска за главница за топлинна енергия за основателен до сумата от 2284,75 лв.

От удостоверение за наследници от 21.12.2021 г., издадено от Столична О, район О, се установява, че след смъртта си, настъпила на 19.07.2020 г., Я. Л. Б. оставил като наследници по закон Л. Я. Б. и В. Я. Б.. Последните са наследили при равни квоти наследството на Я. Л. Б., в което се включва и задължението към „Т.С.“ ЕАД. По делото е безспорно, че наследството е прието от ответниците, поради което и искът срещу тях е основателен.

Ответниците, в срока по [чл. 131 ГПК](#), са направили възражение за погасяване на вземанията по давност, по което съдът приема следното:

Задълженията на потребителя за заплащане стойността на топлинната енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищцовото дружество, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер (така [ТР № 3/18.05.2012 г.](#) по тълк. д. № 3/2011 г. по описа на ОСГК на ВКС). Същите се погасяват с изтичане на тригодишен давностен срок.

Съгласно [чл. 114, ал. 1 ЗЗД](#) давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а в [чл. 114, ал. 2 ЗЗД](#) е предвидено, че ако е уговорено вземането да става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало.

Разпоредбата на [чл. 116, б. "б" ЗЗД](#) предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането. Според Общите условия за продажба на топлинна енергия от "Топлофикация София" ЕАД от 2016 г.,

купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тъй като настоящият иск се счита предявен от момента на подаване на исковата молба – 19.10.2021 г., от която дата давността е прекъсната, като в периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. срокът на погасителната давност е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.). Ето защо, вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 10.08.2018 г. (с прибавяне на 69 дни, през които давност не е текла), са погасени по давност. В случая това са вземанията за м. 05.2018 г., тъй като вземането за м. 06.2018 г. е станало изискуемо на 15.08.2018 г., или непогасени са вземанията за периода м. 06. 2018 г. – м. 04. 2020 г.

Въз основа на приложените по делото документи и данните от СТЕ (за определяне размера на непогасените по давност вземания съдът кредитира заключението на СТЕ, а не на ССЧЕ в тази част, тъй като вещото лице по техническата експертиза не е работило само по документи, представени от ищеца, а е направило и собствени изчисления на дължимата цена на топлинна енергия), съдът приема, че непогасена по давност е сумата от общо 2202,04 лв. за периода 01.06.2018 г. – 30.04.2020 г., до който размерът искът за главница е основателен и следва да бъде уважен, при липса на данни за извършено плащане, съответно отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 2344,64 лв.

С оглед на горното, съдът приема, че искът срещу всеки от двамата ответници за главница за ТЕ следва да се уважи за размера от 1101,02 лв.

Като законна последица от уважаването на иска, върху главницата следва да се присъди и законна лихва от датата на подаване на исковата молба – 19.10.2021 г. до окончателното плащане.

По претенцията за услугата за дялово разпределение за периода:

Установява се от представените по делото доказателства, че сградата, в която се намира жилището на наследодателя на ответниците, е била присъединена към топлопреносната мрежа. От събраните в хода на производството доказателства е установено, че услугата е извършвана през процесния период от "Техем Сървисис" ЕООД. В отношенията между страните са приложими общите условия, приети по делото като доказателство, като според тези условия редът и начинът на заплащане на услугата "дялово разпределение" се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение. Според чл. 22 ОУ услугата "дялово разпределение" се заплаща на продавача – "Топлофикация София" ЕАД, от което следва, че именно на ищцовото дружество следва да бъдат заплатени сумите за дялово разпределение за процесния период.

Доколкото съдът достигна до извод, че ищецът и наследодателят на ответниците са били обвързани от договорно правоотношение през периода, а от доказателствата по делото е установено, че услугата е извършвана, следва да се приеме, че цената на същата е дължима на ищеца. Ето защо и този иск е доказан по основание и по размер за сумата от 39,08 лв., която се доказва от

експертните заключения. Началната дата, за която се претендира цена на услуга за дялово разпределение е м. 09.2018 г., поради което няма вземания, които да са погасени по давност и искът е основателен в пълен размер, ведно със законната лихва от датата на подаване исковата молба – 19.10.2021 г. до окончателното плащане.

По иска за обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия:

По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна енергия за периода са приложими Общите условия към договора, одобрени с Решение № 0У-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, в сила от 11.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Лихва за забава обаче на основание чл. 33, ал. 3, вр. ал. 2 вр. чл. 32, ал. 3 от общите условия от 2016 г. започва да се начислява единствено след 45-дневен срок след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, доколкото падежът на задължението за заплащане стойността на ТЕ е изрично определен – с изтичане на 45-дневен срок след изготвяне на изравнителните сметки след края на отоплителния сезон. Предвижда се лихва да се дължи след установяване окончателния размер на задължението, с оглед което и след настъпване на падежа купувачът изпада в забава и дължи обезщетение в размер на законната лихва. Следователно, задълженията за заплащане стойността на доставената енергия са възникнали като срочни, поради което поставянето на потребителя в забава не е обусловено от отправяне на покана от страна на кредитора или от публикуване на общата фактура на интернет - страницата на дружеството. Лихва за забава се дължи само върху непогасената по давност главница – чл. 119 ЗЗД. Съдът прие, че дължимата главница за топлинна енергия е в размер на 2202,04 лв. за периода м. 06.2018 г. – м. 04. 2020 г. За вземанията за периода м. 05.2018 г. – м. 04.2019 г. лихва се дължи от 15.09.2019 г. до 29.09.2021 г., а за вземанията за периода м. 05.2019 г. – м. 04.2020 г. лихва се дължи от 15.09.2020 г. до 29.09.2021 г. Съобразявайки погасената по давност част от главницата, момента на изпадане в забава за заплащане на задължението по всяка от изравнителните сметки, ССЧЕ и с помощта на онлайн калкулатор, съдът изчисли на основание на чл. 162 ГПК, че искът за лихва за забава е основателен за сумата от 350,86 лв., до която следва да бъде уважен, при липса на данни за извършено плащане, съответно отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 363,95 лв., като всеки от ответниците дължи сума, равна на 175,43 лв.

По иска за лихва за забава върху цената на услугата за дялово разпределение на ТЕ:

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща исковата молба, поради което акцесорната претенция за сумата от 8,47 лв. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По останалите възражения в отговора на исковата молба съдът намира

следното:

Не е налице и нарушение на общностното право /ЕО/. Европейските директиви са актове, които обвързват по отношение на дължимия резултат, но оставят националните власти да изберат формата и начина на въвеждането им в действащото право. Те нямат пряко действие, когато са транспонирани в българското право в срока, указан в тях. Единствено в хипотезата, при която дадена директива не е въведена в действие в националното право своевременно, всеки правен субект може да се позове пряко на нейните разпоредби пред българския съд, който не следва да прилага националните норми, които противоречат на разпоредбите на директивата. Настоящият случай обаче не е такъв. Самата система за дялово разпределение е била въведена с чл. 112г ЗЕЕЕ (отм.); в изпълнение на изискванията на Директива 93/76/ЕИО на Съвета от 13.09.1993 г. относно ограничаване на емисиите от въглероден двуокис чрез подобряване на енергийната ефективност. Тази директива е била отменена с чл. 31 от Директива 2006/32/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 05.04.2006 г. относно ефективността при крайно потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги. Именно съгласно директивата, държавите членки трябва да разработят и реализират програми в областта на таксуването на енергията, предназначена за отопление, климатизация и топла вода за битови нужди, на база действителната консумация.

Неоснователен е и доводът на жалбоподателя, че стойността на доставената топлинна енергия е в по-нисък размер от фактурирания от ищеца, тъй като цената за 1 киловатчас топлинна енергия е посочена с повече от два знака след десетичната запетая /т. е., нарушение на чл. 24 ЗБНБ/. Законът не забранява паричните величини, използвани за пресмятане на дадена стойност, да бъдат означавани с повече от два знака след десетичната запетая, поради което това е допустимо – затова именно и валутните курсове на свободния пазар, вкл. обявените от самата БНБ, се обявяват по този начин. Не е допустимо единствено реалното заплащане на остойностените по този начин парични задължения да бъде извършвано чрез парични единици, различни от официалната валута – лева, разделен на 100 стотинки, което по необходимост предполага крайното парично задължение да бъде закръглявано с точност до втория знак след десетичната запетая.

По разноските:

С оглед изхода от спора право на присъждане на разноски възниква и за двете страни съразмерно на уважената, респективно отхвърлената част от исковете.

Ищецът претендира разноски в общ размер на 1150 лв., както следва: 100 лв. държавна такса, 500 лв. - депозити за експертизи, 450 лв. - депозит за особен представител и 100 лв. - юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК в минимален размер.

На основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, съразмерно с уважената част от исковете, всеки от ответниците следва да заплати на ищеца сумата от по 540,50 лв.

От страна на ответниците не се претендират разноски, освен за внесения депозит за особен представител, за което вече е издаден разходен касов ордер,

поради което съдът не присъжда такива.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Я. Л. Б., ЕГН *****, да заплати на "Топлофикация София" ЕАД, ЕИК *****, по предявените иски с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от 1101,02 лв. - цена на доставена от дружеството топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се в гр. С, О „О“, ул. „А.К“ № 37, ет. 5 (жилищен), ателие 13, аб. № *****, за периода 01.06.2018 г. 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 19.10.2021 г. до окончателното плащане на главницата; сумата от 19,54 лв. - цена на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия за същия имот за периода 01.09.2018 г. – 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 19.10.2021 г. до окончателното плащане на главницата; сумата от 175,43 лв. – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия, начислена за периода 15.09.2019 г. – 29.09.2021 г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от "Т.С." ЕАД, ЕИК *****, срещу Я. Л. Б., ЕГН *****, иски с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата над 1101,02 лв. до пълния предявен размер от 1172,32 лв. - цена на доставена от дружеството топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се в гр. С, О „О“, ул. „А.К“ № 37, ет. 5 (жилищен), ателие 13, аб. № *****, за м. 05.2018 г.; сумата над 175,43 лв. до пълния предявен размер от 181,97 лв. - мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 29.09.2021 г. върху главницата за топлинна енергия, както и сумата от 4,24 лв. - мораторна лихва за периода 31. 10.2018 г. – 29.09.2021 г. върху цената на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия.

ОСЪЖДА Я. Л. Б., ЕГН *****, да заплати на "Топлофикация София" ЕАД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, сумата от 540,50 лв. - разноски по гр. д. № 59858/2021 г. по описа на СРС, 178 състав, съразмерно на уважената част от исковите.

ОСЪЖДА В. Я. Б., ЕГН *****, действаща лично и със съгласието на майка ѝ Р. Н. Златанова, да заплати на "Т.С." ЕАД, ЕИК *****, по предявените иски с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от 1101,02 лв. - цена на доставена от дружеството топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се в гр. С, О „О“, ул. „А.К“ № 37, ет. 5 (жилищен), ателие 13, аб. № *****, за периода 01.06.2018 г. 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 19.10.2021 г. до окончателното плащане на главницата; сумата от 19,54 лв. - цена на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия за същия имот за периода 01.09.2018 г. – 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 19.10.2021 г. до окончателното плащане на главницата; сумата от 175,43 лв. – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия, начислена за периода 15.09.2019 г. –

29.09.2021 г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от "Т.С." ЕАД, ЕИК *****, срещу В. Я. Б., ЕГН *****, действаща лично и със съгласието на майка ѝ Р. Н. Златанова, иски с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата над 1101,02 лв. до пълния предявен размер от 1172,32 лв. - цена на доставена от дружеството топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се в гр. С, О „О“, ул. „А.К“ № 37, ет. 5 (жилищен), ателие 13, аб. № *****, за м. 05.2018 г.; сумата над 175,43 лв. до пълния предявен размер от 181,97 лв. - мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 29.09.2021 г. върху главницата за топлинна енергия, както и сумата от 4,24 лв. - мораторна лихва за периода 31.10.2018 г. – 29.09.2021 г. върху цената на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия.

ОСЪЖДА В. Я. Б., ЕГН *****, действаща лично и със съгласието на майка ѝ Р. Н. Златанова, да заплати на "Т.С." ЕАД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, сумата от 540,50 лв. - разноси по гр. д. № 59858/2021 г. по описа на СРС, 178 състав, съразмерно на уважената част от исковите.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач "Техем Сървисис" ЕООД на страната на ищеца "Т.С." ЕАД.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____